

„Све твоје више није твоје

Све твоје сад је моје.“

Срђан Гојковић-Гиле

Трећег децембра оформљен је Српски национални савет, тело које ће, сходно Закону о мањинама, „бринути о потребама српског народа у Црној Гори“, што је сложено представљено као почетак решавања „проблема Срба у Црној Гори“ у „европском“ духу. Оснивање Савета подржала је (или бар нико није имао замерки) власт и опозиција у Србији и већина „аналитичара“ и небеске и кафанске и салонске Србије. Гле чуда, одушевљење са србијанским „националистима“ дели и режим Мила Ђукановића. И суфлери из разних ЕУ комисија и домаћих НВО су презадовољни. Идилу је покварила једино херцеговска интелектуалка Оливера Доклестић

, кад је усред поменуте оснивачке свечаности маниром детета из приповетке

Царево ново одело

изјавила:

“

Ј

а бих се расплакала најрадије

,

с

рпски народ ни под аустругарском није имао овакав третман

.

”

Пристанком на „мањинизацију“ дефинитивно је озваничено (и то са „српске“ стране) да

а) текућа“ држава Црна Гора није држава српског народа

б) матична држава Срба из Црне Горе (ма кога све тај плеоназам обухватао) је „текућа“ Србија а „исти“ су у земљи коју су створили и за коју су гинули њихови очеви и ђедови – национална мањина. Синхронизованим мерама и Црне Горе (селективно одбијање једино држављанима Србије права на двојно држављанство) и Србије (право на држављанство „Србима из Црне Горе“ као да су србијанска дијаспора) практично су Срби који живе у Црној Гори стимулирани да се иселе из своје матичне у новопроглашену матичну државу.

в) због наводно дефинитивне „дихотомije православног становништва на Србе и Црногорце“ коју, осим неких београдских политичких и аналитичарских лидера, виде једино „прегаоци“ окупљени око Српског националног савета заједно са својим идеолошким негативом браћом Дукљанима, будућа црногорска псеудонација може се формирати једино од припадника који негирају било какву припадност српском народу и култури, тј. од потомака оних који су се борили против настанка државе Црне Горе за време цетињских владика и оних од потомака, који се стиже борбе својих „геноцидних и заосталих“ ђедова. Узмемо ли у обзир да се 75% становништва изјаснило да говори српски, а већина православних признаје канонску цркву (према томе грађана који баштине српски идентитет има много више од 35%), „базу“ новоцрногорске псеудонације која би преузела сва управљачка права чини (и то врло „натегнуто“) највише 30% становништва (15% „правих“ мањина и највише 15% православних који одбијају да буду и мрзе што су Срби). Насупрот 70% осталих резидената, 250 000 држављана Црне Горе који живе у Србији и бар преко милион припадника црногорске дијаспоре, држављана

других земаља. У складу са српским традицијама и интересима, нема шта.

г) црногорска дијаспора, далеко многобројнија од садашњег становништва Црне Горе (већином држављани Србије и САД), „изоштава се“ из државе и нације новоцрногорске првенствено немогућношћу добијања држављанства Црне Горе, а потом и катастарским и пореским смицалицама на наслеђеним некретнинама „као према свим странцима“. Евентуалне „луде идеје“ многих (у Црној Гори акутно недостајућих) високо образованих и стручних београдских, њујоршких, загребачких или новосадских фрикова о повратку у матичну земљу својих предака овим се „имају сасјећи у коријену“. Ова ујдурма (у суштини пљачка туђе имовине) већ годинама пролази без икакве реакција српске интелигенције, а најтиши су управо они који су својевремено оправдано и умесно осмислили и подржавали утемељење постојања републике Српске на тапијама на земљу већински у власништву Срба. До дана данашњег управо тај аргумент је остао необорив. Узгред, црногорски режимски „дужносници“ су небројено пута упозоравали на „забрињавајућу“ чињеницу да је „још увек“ (и након руско- британске инвеститорске инвазије) већина земље укњижена на странце, катастарски у власништву држављана Србије.

Последице набројане под а), б), в), и г) штетне су за СВЕ Црногорце (и оне који се сматрају „врстом“ Срба и оне који верују у аутохтоност црногорског народа), СВЕ (остале) Србе (из Србије, Српске и сл.) „и остале грађане Црне Горе и Србије“. Чак и за оне мање, доборнамерне, који своје Црногорство базирају искључиво на негирању свих „натруха“ српства последице а) и б) доносе само привремену привидну политичку корист, док су в) и г) недвосмислено штетне и за њих. Није тешко закључити да политичке елите и „једних“ и „других“ раде против и „једних“ и „других“. За кога ли раде?

Заменимо придеве српски и црногорски називима народа и нација који су у сличној ситуацији као Срби и Црногорци. Рецимо, Аустрија није држава немачког народа (Алстер – Северна Ирска није држава ирског народа), Аустријанци не говоре немачки; или - матична држава (свих) Арапа (из Либије, Сирије, Египта, Ирака, Јемена..) је једино Саудијска Арабија, јер једино она има име народа у свом називу, те су не-саудијски Арапи у својим државама (Сирији, Либији..) националне мањине. Новокипарска нација „има се оформити“ једино од оних који негирају грчко порекло и културу и сл. А да не говоримо шта би се десило у Немачкој кад би се применила „црногорска“ („косовска“ и „војвођанска“) уставна одредба – Немачка не би више била држава немачког народа већ свих грађана – Немаца, Турака, Срба, Нигеријаца и осталих. А да Срби заштите име и идентитет Црне Горе као што Грци штите име Македоније, то је већ данашњем покољењу Срба шпанско село.

Неправедно би било критиковати (или исмевати) самозване, слично вечним лидерима косовских Срба никад на неким изборима изабране, мањинске лидере Срба у Црној Гори, кад они само доследно спроводе три начела око којих готово да постоји концензус у српској, поготово београдској интелектуалној јавности. То су:

1) од Милошевићеве ере раширен „етимолошки“ приступ српском националном питању, који се најкраће може дефинисати: корисност за српски национални интерес сразмерна је количини придева и именице „српски“ и „српство“ у концепту (и децибелима при изговору истих), па би по тој методологији „оснивање“ српске националне мањине у (српској) Црној Гори била победа српства и „добро“ за Србију;

2) у 20. веку доминирајуће мњење да је република Србија једина држава српског народа, једини (и вечни) Пијемонт окупљања свих Срба у једној држави па тако и једина нација српског народа (на овом сајту бриљантно анализирани у тексту [Идеологија Мале](#)

[Србије](#) Славољуба С. Лекића). Ова концепција, осим што је смишљена у „туђој“ глави, није баш ни историсјки утемељена. Срби (слично Арапима, Немцима и сл.) готово никада у својој историји нису имали само једну своју државу (Рашка, Дукља; Босна, Захумље, Травунија, најдуговечнија српска држава - Дубровачка република....), па тако немају(мо) ни сада. Они изабрани политички лидери који експлицитно заступају српски идентитет Црногораца у суштини су супротног мишљења. Тако Андрија Мандић истиче да „ Срби нису национална мањина у Црној Гори, већ конститутивни народ. Поред тога, ми смо и државотворни народ, јер смо учествовали у стварању Црне Горе.

..“ (из чега би следило да је и Црна Гора српска држава, због оног „дела“ Црногораца који се декларишу као Срби), док је Срђан Милић још изричитии: “

Већински народ је православни, а Срби и Црногорци су исто

..“ Наивни би закључили да би тада сви православни Црногорци требало да буду конституитиван народ, што Милић (и дружина) никако да изговори у страху од анатеме подобних/политички коректних елита (Београдске и Подгоричке и Бриселске);

3) „примена“ (у корист сопствене штете) етноконфесионализма на све Србе, па тако и на Црногорце, што је једноставно немогуће без одрицања од великог дела сопствене традиције. 70% од укупног споменичког фонда Црне Горе под заштитом УНЕСКО је католичког порекла, да не набрајамо бројне друге историјске разлоге. Генеза ове предграђанско раинско-поданичке идеолошке збрке, која спречава поновно формирање модерних српских нација приказана је (као за уцбенике) у тексту [Само Србин Себе](#)

[Сакати](#) Драгомира Анђелковића на овом сајту.

Томе треба додати и типичну доследност у недоследности, тј. примену једног начела на једну а дијаметрално супротног на другу, готово идентичну ситуацију од стране – истих људи. Бројни су примери не-доследности, један смо већ поменули – тапије које на примеру републике Српске „функционишу“, у црногорско-бокешком случају (некретнине на територији Црне Горе у власништву држављана Србије које су стекли наследством) их се нико не сети, а на Косову и Метохији их својевремено није било упутно помињати, јер већина земље припада цркви, што се комунисти Милошевићу тада никако није допадало. „Легендарна“ је била и Милошевићева доследност у одбрани историјског права Срба на Косову и одбацивања аргумента фактицитета, да би истовремено у српској Крајини одлучно одбацио (иначе врло упитно) историјско право Хрвата и zaloжио се за поштовање фактичког стања. Интелектуалне елите углавном „нису имале замјерки“ или су их износиле „у себи“. Претпоследња велика не-доследност тицала се идентитетских одредби у уставима бивших југословенских држава – у Хрватској (избацивањем српског народа из Устава) и Босни биле су толико супстанцијалне да су биле непосредан повод за рат, док су приликом доношења црногорског устава, за исти круг људи биле – небитне.

Нова не-доследност је тренутно врло актуелна – оно што је „јакло лоше“ за Србију и Војводину истовремено је „јакло добро“ за Србе у Црној Гори - „видиш трун у туђем оку а не видиш балван у свом.“ Реч је о непристајању на претварање „... регионалног и административног у неки (пара)национални идентитет код дела већинског народа.“ (Ђорђе Вукадиновић) у случају Војводине, уз истовремено протежирање идентичних

идеја на „

(пара)национални идентитет дела већинског народа

“ тзв Срба у Црној Гори, да би „

(пара)националн

ом

идентитет

у

дела већинског народа

“ Црногорцима-не-Србима „цркла крава“ (повезаност црногорског и војвођанског случаја приказао је Ђорђе Вукадиновић у тексту „

[Статут Војводине: Више од аутономије – мање од независности](#)

“ на овом сајту, да не буде забуне, не-доследност о којој пишем не односи се на овог аутора).

Шта остаје од демократског система кад се „заобиђе“ један од његових темеља – принцип један човек један глас, тако што се 53% становништва прогласи за неку од националних мањина? Зашто би Црногорцима (слично Србима у Србији), који су апсолутна већина становништва у сопственој држави, било у интересу да право сопственог појединачног гласа суспендују у корист не-изабраних главара „(пара)национа

Трун револуција

Пише: Бранимир Марковић
среда, 17 децембар 2008 21:49

ЛН

ИХ

идентитет

а“ испарцелисаног „

дела већинског народа

“? Само зато што опозиција играјући уз ДПС песму „завади па владај“, уз терцирање београдских елита, упорно губи све изборе, па сад демократија „не ваља“? Или зато што неки не разликују народ од нација, па „баук неонедићевске Србије хара српским земљама?“

.